tahha ühhe augo sisse, sepärrast et temma mitte kui moistlik innimenne ei ellanud. Ei ükski nu nud temma pärrast egga kahhetsenud temma surma. Sest temma naene olli jo murre pärr st surnud, ja temma lapsed hulkusid kerjamas. Kaks Poega ollid wangi tornis koerusse pärrast; sest nende isa, kes isse jo nisse läbbi olli hukka läinud, ei moistnud ka neid öiaeks innimessiks kaswatada. Nisuggune luggu kui Juhhanil olli, öppetab selgeste: mis halle ja hirmus asi ühhe nisuggusega on, kes ennast omisse ammetisse on andnud. Kes peaks ka mötlema, et üks innimenne, kellel meel ja moistus peas on, ennam wina mötaks, kui ta pea saab, kui ta agga ial soobnud innimest on näinud. Kuida ta rummalam weel kui weis, koleto ja meleto maas on. Kuida ta Jumala and jälle wäga okfendab, mis temma liaste olli prukinud. Kuida rummalad lapsedki tedda naerwad ja teotawad ja tedda sama koeraks sõimawad.

Seäl küllas, kus Niggola Juhhan elas, olli ka se wiis, et poisid tüdrukkudele ka ikka wina pakkusid. Ja kui nemmad ei tahtnud mötta, siis sundisid teised neid wägaise jama. Selle rummala wisi läbbi öppis keik naeste rahwas wina joma. Naesed ja tüdrukud jäiwad nendalammoti kui mehhedki. Agga mis sest wimaks tuli? Seäl küllas ei olnud mitte üks ainus prisk punnaste näoga naesterahwas nähha. Keik naesed ja tüdrukut ollid oiego surnud innimesjed, nenda kahwatand ollid nemmad silma näust. Ja se tuli keik wina jomisest. Ja mis suur õnnetus weel innimestele jomisest tulleb, misuguse wallatusse ja pattude sisse innimesed joob-